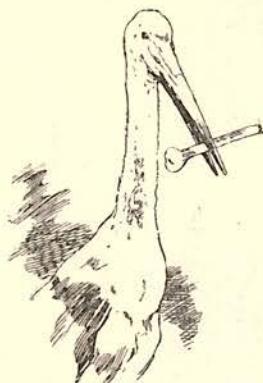

Съ клуона въ гърлото му бръква
И костъта измъква.

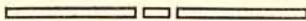

— „Сега дай ми за сполука
Наградата тука,“

Каза тихо наший щръкъ
На здравия вълкъ.
Вълкътъ бъсень зжби трака:
— „Птицо дългокрака,
Отъ моитѣ зжби тия
Спаси твойта шия!
Каква искашъ друга платѣ
Отъ тазъ по-богата?“

*Има хора тъй коварни
Зли неблагодарни.
Много мазни сѫ, учтиви,
За услуга чужда,
Но звровере ставатъ диви,
Кога нъматъ нужда.*

Н. Лазаровъ.

Стариятъ Мурго.

(Приказка за дъца, изъ „Братя Гримъ“).

Единъ селенинъ ималъ едно върнокуче, което се казвало Мурго. Настанало връме, кучето остана и загубило всичките си зжби, та нищо не могло да улови добре. Веднажъ седълъ селенинътъ съ жена си прѣдъ вратника и заговорилъ: „Жено, азъ утрѣ трѣба да застрѣлямъ стария Мурго: не го бива вече за нищо“. Жената съжалала върното куче и рекла: „То толкова години ни служи върно и примърно, давно можемъ сега пѣкъ ние да го похранимъ!“ — „Ти пакъ измѣсли“, отвѣрналъ мжжътъ, „то нѣма въ устата си вече нито единъ зжбъ, никой крадецъ вече

не се плаши отъ него, та е връме да го отстранимъ. А до като ни вършеше работа, храната му бѣше сѣ добра“.

Бѣдниятъ песъ, който лежалъ наблизо на припекъ, слушалъ всичко и се насърбилъ силно, защото утрѣшния денъ щѣлъ да биде за него послѣденъ. Ималъ си той единъ добъръ приятель — единъ влъкъ, отишълъ вечеръта при него въ гората и съ сълзи на очи му разказалъ своята горка участъ и какво го очеквало. „Слушай побратиме, рекълъ вълкътъ, „недѣй да се отчайвашъ; азъ ще измисля нѣщо и ще те спася отъ тая бѣда. Утрѣ рано твоятъ стопанинъ и жена му ще идатъ на косидба и ще зематъ съ себе си малкото си дѣтенце, тъй като дома нѣма кой да остане. Обикновено, кога работятъ, тѣ турятъ дѣтето подъ сѣнка, покрай плета. Ти прилегнй до него, като че искашъ да го пазишъ, а азъ ще излѣза изъ гората и ще грабна дѣтето; ти пѣкъ ще се спуснешъ по мене и ще се поборишъ, като че ужъ искашъ да отър-